

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689543088/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

glans af din Visdom. Alt er fortræffeligt i dit Rige, dog er der nogle Smaating, som jeg vilde indføre, hvis jeg var i dit Sted».

»Nu, hvad er det?« sagde han.

»Først en fri Forfatning. Dernæst Skoletvang for dine Muselmænd, Trykkefrihed, Forsamlingsfrihed og Tolerance for andre Religioner; Ophævelse af Slaveriet og Afskaffelse af det usædelige Flerkoneri og Indførelse af Monogamiet».

Jeg undredes selv over min egen Frækhed og ventede straks at blive sendt til Galejerne. Men Kaliffen brød ud i en saa hjertelig Latter, at jeg til sidst selv mente, jeg maatte have sagt noget meget dumt.

»I Europæere ere og blive Europæere. Narre ere I, derfor gaa I ogsaa i Narredragt. Tror Du, at Allah har et Parlament? Tror Du, at Allah tillader Cherubim at foreskrive Love for ham og sig? Skulle vi da efterfølge Allah, eller skulle vi gøre som Fænerne, der ikke have nogen Hersker?»

Jeg sagde tautologisk: »Men Frihed er dog Frihed».

»To Ting ere nødvendige for Manden: Lydighed og Frihed; men begge Dele mangle I i Evropa. Ere I lydige, I, som ikke erkende Magtens Hellighed? Vi lyde gerne Magten; vi vide, alt Herredømme er fra Allah. Ere I fri, I, som alle ere bundne af skrevne Love; selv Kongen i eders Land er ikke fri. Kun hvor der er Despoti, der er der baade Lydighed og Frihed – Lydighed opad og Frihed nedad. Jeg er uindskrænket fri i mit Rige, min Statholder i sin Landsdel, Kadien i sin Stad; Købmanden har ubegrænset Herredømme over sine Slaver, og selv Bonden er en Konge i sit Hjem og hersker over sine Hustruer og sine Børn».

»Slaverne ere dog ikke fri«, svarede jeg.

Da vrededes Kaliffen og sagde med Tordenrøst: »Du afsindige! Vil Du omstyrte den Grundvold, hvorpaa Profetens Bygning hviler? Vil Du ikke ogsaa afskaffe Husdyr, Klæder og Bygninger? Hvor der er ingen Slaver, ere heller ingen Herrer. Nej, Slaver ere nødvendige, dersom den stolte ej selv skal fornædre sig; men det, der tvistes om, er: hvo skulle være Slaver? Vi gøre her i Paradiset de vantro, de taabelige, de forstokkede og Tyve og Drukkenbolte til Slaver, og vi optugte dem til Lydighed; thi der er Mennesker til, der kun ved

stadig Revselse kunne lære at handle som Mennesker, men ellers blive til Dyr. Disse ere Slaver».

Jeg forbavsedes ved at høre en Tale af denne Arabers Mund, der mindede mig om Lombrosos Teorier, og jeg tav. Men han smilede ved at se, hvad Indtryk hans Ord havde gjort, og vedblev:

»Fordi Du er født mellem Daarer, derfor skal Du ej tale og handle som en Daare, naar Du kommer imellem fornuftige Mænd. Nej, for Eders Oplysning, for Eders Pøbelregimente, for Eders Bøger, hvis Skrift gaar i den forkerte Retning – befri os Allah naadig! Hvorefter I regne, naar I rose Eder, der ved jeg ikke. Vi regne efter Frugterne. Sammenlign Muhameds Riger med Europa: Vi holde Budene, som I bekende. Vi have ikke andre Guder end een, vi gøre ikke Billeder, vi misbruge ikke Allahs Navn, vi helligholde i Sandhed Allahs Dag, vi ære de bedagede og ærverdige og tie, naar de gamle tale. Vi kives ikke og lamslaa ikke hverandre i Drukkenskab, og naar vi udgyde de vantroes Blod, da er det efter Allahs Vilje. Vi begære ikke hverandres Kvinder, vi ære ikke dem, der driver Aager, vi vide, at hver har sit ved Forudbestemmelse. Derfor misunde vi ikke hverandre vore Goder, men der, hvor I Europæere komme hen, der følger med Eder Drukkenskab, Usømmelighed, Oprørskhed og Foragt for Alderdommen.

Men se, alt rejser den grønne Knæler paa Bladet sine Arme til Bøn, alt iler Solen imod at knæle ned i Horisonten til Aftenandagt. Følg mig. To Ørkenheste vente, der træde hundrede Favne i tre Sekunder; vi ville ile til Profetens Sølvstad, hvor han hver Aften samles med sine Fyrster».

Og som vi red af Sted, sagde jeg til min Vært: »Se hist det Punkt, der skinner i den nedgaaende Sol som en Stjerne. Er det Profetens Sølvstad?«

Han sagde: »Det er Glimmerstaden, hvor Feen Peribanu hersker over de Børn fra alle Lande, der dø og tro, at Gud er een«.

Og som vi red af Sted, sagde jeg til min Vært: »Se hist en Glans, der skinner som et Maaney. Er det Profetens Stad?«

»Det er Staden af Muslingskal, hvor de Sømænd bo, der drukne, medens de raabe: Gud er een«.

Da saa jeg en Glans som Fuldmaanen foran os. Jeg sagde til mig